

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5017/2020
14.04.2021. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Гордане Комненић, Божидара Вујичића, Бисерке Живановић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Срђан Цветковић, адвокат из ..., против туженог ЈКП „Медиана“ из Ниша, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 2197/19 од 19.05.2020. године, у седници одржаној 14.04.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 2197/19 од 19.05.2020. године, применом члана 404. ЗПП.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 2197/19 од 19.05.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П 9423/17 од 25.03.2019. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу, на име накнаде штете у висини измакле добити у 2014, 2015. и 2016. години, плати 28.630,00 динара са законском каматом почев од 22.11.2017. године до исплате. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 49.590,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Нишу Гж 2197/19 од 19.05.2020. године, преиначена је првостепена пресуда, тако што је одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде штете у висини измакле добити у 2014, 2015. и 2016. години, плати 28.630,00 динара са законском каматом почев од 22.11.2017. године до исплате, па је одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужилац је изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, у складу са одредбом члана 404. ЗПП.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене

материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Предмет тужбеног захтева је накнада штете у висини изгубљене добити, због немогућности тужиоца да убира плодове са своје парцеле, због близине депоније коју је поставио тужени. Побијаном одлуком одбијен је тужбени захтев, јер тужилац није доказао да утужени износ представља добит која се по редовном току ствари (добит остварена у претходном периоду) могла очекивати са спорне парцеле. Тужилац у ревизији указује на правноснажне судске одлуке којима је на другачији начин одлучено о истоветном тужбеном захтеву, али евентуално другачија одлука не значи нужно и другачије изражено правно схватање, с обзиром да одлука у споровима са оваквим тужбеним захтевом зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају. Имајући ово у виду, Врховни касациони суд налази да у овом предмету не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити за уједначавање судске праксе или ново тумачење права, па тиме нису испуњени ни услови из члана 404. ЗПП, за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца, није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члану 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради накнаде штете у овој правној ствари, поднета је 22.11.2017. године, а вредност предмета спора је 28.630,00 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе представља динарску противвредност испод 3.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о спору у коме се и тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија тужиоца недозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

Приликом оцене дозвољености ревизије, Врховни касациони суд је имао у виду да је побијаном одлуком преиначена првостепена пресуда, али налази да у конкретном случају нема места примени одредбе о дозвољености ревизије на основу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП. Наиме, наведена одредба може се применити само када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора, односно у случају када се ради о ревизији

изјављеној против правноснажне пресуде у којој је побијани део правноснажне пресуде или означена вредност предмета спора испод граничне вредности за дозвољеност ревизије, али не и у споровима у којима је посебном одредбом овог Закона (ЗПП) или посебним законом, одређено да ревизија против одлуке у тој врсти спорова није дозвољена.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић